

Голас душы

Яднанне ў любові

№ 11 (195)
Субота, 18 сакавіка 2006 г.

Штотыднёвы хрысціянскі бюлетэнь

УРАЧЫСТАСЦЬ СВЯТОГА ЮЗАФА

Святы Юзаф – Апякун Найсвяцейшай Марыі, Панны, і Сына Божага, Ісуса Хрыста, на зямлі. Паходзіў з дому і роду цара Давіда. Пакаленне Давіда страціла моц і багацце. Таму святы Юзаф вымушаны быў цяжка працаваць, зарабляючы на пражыццё.

Госпад Бог, выбіраючы беднага, але знатнага роду св. Юзафа для здзяйснення мудрых Божых планаў збаўлення, паказаў, як мала Ён звяртае ўвагі на багацце і высокія становішчы. Выбраў для Свайго Сына апекуна сярод цяжка працуючых людзей, цнатлівых, адданых Божай справе.

Святы Юзаф быў простым рамеснікам, вырабляў з драўніны неабходныя для штодзённага ўжытку рэчы. Але сэрца і душа яго былі напоўнены Ласкай Божай, бо Госпад Бог дзеліць ласкі і дары паводле Свайго ўпадабання.

Усявышні шчодра адарыў ласкамі гэтага простага рамесніка. І цяпер зразумела, чаму святы Юзаф быў выбраны апекуном Бога-Чалавека на зямлі. Святы Юзаф, як і Найсвяцейшая Марыя, Панна, ахвяравалі сваё жыццё Богу. Маці Божая да канца зямнога жыцця захоўвала дзявоцтва і чысціню сэрца.

Калі настаў час паводле закону Ізраіля выдаць замуж Дзеву Марыю, а Найсвяцейшая Панна жыла пры Ерусалімскай Святыні, куды прывялі Яе бацькі Ёахім і Ганна, трэба было знайсці такога юнака, які таксама быў бы адданы Богу.

Існуе легенда, што Архісвятар сабраў пэўную колькасць юнакоў, раздаў ім галінкі, на якіх было напісана імя кожнага. Пасля малітваў галінкі сабралі і паклалі ў святым месцы, абвясціўшы: чыя зацвіце, той будзе абраны за мужа Дзевы Марыі, выхаванкі Ерусалімскай Святыні.

Але цуд не адбыўся.

І таму Архісвятар сабраў другую групу юнакоў, у іх ліку быў і святы Юзаф, раздалі ім галінкі. І ў руках Юзафа на галінцы з'явілася цудоўная кветка лілея, над галавой святога Юзафа заззяў прамень, таму ён быў абраны мужам Марыі.

Марыя, выконваючы волю Божую, з пакорай прыняла за апекуна святога Юзафа. Госпад Бог паслаў Анёла аб'явіць Юзафу чысціню і беззаганнасць Панны Марыі і што Яна стане Маці Сына Божага. Затым Анёл загадаў Юзафу пасля нараджэння Ісуса Хрыста адысці з Марыяй і Дзіцяткам у Егіпет. Якое паслушэнства! Юзаф выконвае Божы загад.

Якія ж былі перажыванні, калі аднойчы 12-ці гадовы Ісус застаўся ў Ерусалімскай Святыні, а Марыя з Юзафам Яго шукалі. Калі Яго адшукалі, якой жа вялікаю была іх радасць.

Сваё жыццё святы Юзаф закончыў прыкладна ў 75-гадовым узросце. Памёр на руках Хрыста ў прысутнасці Марыі.

Ёсць некаторыя звесткі аб тым, што святы Юзаф доўга пакутаваў не столькі ад цялеснай хваробы, колькі гарэў ад шчырай любові да Бога, Сына Божага, Якога песціў сваімі рукамі, гэтымі ж рукамі здабываў штодзённы хлеб, якім карміў Ісуса.

Найбольшае шчасце для кожнага з нас – пражыць жыццё так, каб у хвіліну смерці сам Ісус і Марыя былі побач, гэтак, як у час смерці святога Юзафа.

Святы Юзаф з'яўляецца апекуном добрай смерці.

Святы Айцец Пій IX у 1871 годзе абвясціў святога Юзафа галоўным апекуном усяго Каталіцкага Касцёла. Калі Айцец Нябесны даручыў апеку Свайго Адзінароднага Сына святому Юзафу, тады яму, святому Юзафу, можна з упэўненасцю даручыць і ўвесь Каталіцкі Касцёл.

Кс. Уладыслаў Завальнюк

ГОСТЫЯ – ГЭТА АХВЯРА

(Прамова Біскупа Антонія Дзям`янкі на заканчэнне 40-гадзіннага набажэнства)

5 сакавіка ў касцёле святых Сымона і Алены заканчвалася 40-гадзіннае набажэнства адарацыі Найсвяцейшага Сакраманту, якое пажадаў праводзіць штогод на пачатку Вялікага Посту фундатар Чырвонага касцёла Эдвард Вайніловіч. З нагоды гэтай адпустовай урачыстасці святочную Імшу цэлебраваў дапаможны біскуп Антоні Дзям'янка. На пачатку свайго казання біскуп нагадаў, што на заканчэнне 40-гадзіннага набажэнства тыя, хто прыняў удзел у ім, будуць мець поўны адпуст. Таксама нагадаў умовы адпусту. Вось яны: малітвы «Ойча наш...», «Вітай, Марыя...», «Веру ў Бога, Айца...» у інтэнцыі Святога Айца, а таксама адсутнасць прывязанасці да заганаў цяжкага граху.

Біскуп Антоні казаў: «Паважаныя парафіяне, браты і сёстры. На пачатку Вялікага Посту ў вашай парафіі адбываецца гэта 40-гадзіннае набажэнства. Што гэта такое, што тут надзвычайнага? **А надзвычайнае – сам Найсвяцейшы Сакрамант.** Пан Езус, калі ўбачны спосаб адыходзіў з гэтага свету, сказаў: «Я не пакідаю вас сіротамі». А калі набліжалася хвіліна разлукі , Ён запрасіў сваіх вучняў на апошнюю развітальную вячэру і пакінуў ім найдаражэйшы скарб: браў хлеб, ламаў яго, благаславіў і гаварыў: «Бярыце і ешце, гэта Цела Маё...», а потым браў віно, благаславіў і гаварыў: «Бярыце і піце, Гэта Кроў Мая...» і дадаў: «Гэта чыніце на Маю памяць». Ён застаўся ў Найсвяцейшым Сакраманце.

Цяжка нам гэта зразумець. Бо, калі мы бачым гэту белую Гостыю, нашы органы дотыку гавораць, што там хлеб, але вера нашая гаворыць, што там не хлеб... Што ў гэтай святой Гостыі, пасля таго, як адбудзецца кансэкрацыя, і святар прамовіць над ёй словы Хрыста «Гэта Цела Маё ...», там ужо жывы Езус. І гэта адбываецца і будзе адбывацца на працягу ўсяго існавання касцёла"

Біскуп Антоні распавёў аб такім выпадку: *«У аднаго святара ў сярэднявеччы падчас Святой Імшы закралася сумненне, ці сапраўды на гэтыя словы святара прыходзіць сам Пан Езус. І адбылася кансэкрацыя, і тады кроў стала ліцца па руках святара і капаць на алтар. Ён зразумеў, што саграшыў недаверам, не паверыўшы словам Хрыста. Тады ён звярнуўся да Папы Урбана IV, упаў перад ім на калені і расказаў пра здарэнне. Папа дараваў яму грэх і загадаў перанесці гэты карпарал з касцёла святой Катрыны з г. Больцано ў Орветто. І ў нашыя часы, праз столькі стагоддзяў на карпарале бачны кроплі крыві. Пілігрымы, якія наведваюць гэтую прыгожую катэдру ў Паўночнай Італіі і па сённяшні дзень могуць бачыць на захаваным карпарале кроплі крыві.*

Паважаныя, Езус такім чынам хоча паказаць чалавецтву, асабліва тым, хто не верыць, што Ён сапраўды знаходзіцца пад постацямі хлеба і віна ў Эўхарыстыі. І сёння можна назіраць, як па-рознаму людзі, нават католікі, адносяцца да Эўхарыстычнага Езуса. У медыцыне апісаная хвароба, якая называецца анарэксія. Людзі, якія маюць такую хваробу, не могуць спажываць стравы, ім страшна ўжываць ежу, ім здаецца, што калі яны трошкі з'ядуць, у іх з'явіцца шмат калорый, нават калі вып'юць крышачку вады, павысіцца іх вага. А калі з'ядуць якісьці фрукт, напрыклад, яблык, то трэба прайсці некалькі кіламетраў альбо выканаць пэўныя фізічныя заняткі. Сваё жыццё яны бачаць толькі праз прызму сваёй фігуры – чым больш яны будуць худыя, тым больш яны будуць мець вартасць для супольнасці. Гэта не так. Спажыванне патравы ў меру – у гэтым няма нічога кепскага... **Але ёсць такія выпадкі, што чалавек у духоўным жыцці перажывае такую анарэксію, з перасцярогай ставіцца да Найсвяцейшага Сакраманту, не хоча наблізіцца да Езуса Хрыста. Гэта можа быць адзнакай хваробы душы...**

Святая Фаўстына Кавальская ў сваім дзённіку запісала: «Усё, што ўва мне добрае – гэта справа Святой Камуніі. За ўсё Ей удзячна. Калі б не Святая Камунія, то я вельмі нізка ўпала б. З Табэрнакулюма я чэрпаю сілы, моц, адвагу і святло». Вось, паважаныя, словы святой.

Мы, разважаючы Святое Пісанне, бачым, што не аднойчы,

даўшы надзвычайны пасілак, Бог чалавеку дае таксама сілы і надалей. У жыцці прарока Іллі, калі яго пераследвала бязбожная каралева Ізабэль, ён хаваўся ў пустыні, і калі, здавалася, сілы яго скончыліся, Бог спаслаў яму спажыву. Скарастаўшы з гэтай спажывы, ён змог вытрываць яшчэ 40 дзён і начэй, змог перанесці жыццёвую небяспеку. Гэта значыць, што чалавек можа вытрымаць усё, пераадолець многія духоўныя цяжкасці, калі будзе аб'яднаны з Богам.

Паважаныя ў Езусе Хрысце! Калі Езус жыў на зямлі і прапаведваў Навіну, чыніў цуды, да Яго людзі дакраналіся, з Ім маглі паразмаўляць, паспрачацца, маглі даведацца пра многія рэчы. Але, калі бачным спосабам Ён адышоў з гэтага свету, то даў для чалавецтва святую Эўхарыстыю. І святой Фаўстыне Кавальскай Ён, калі аб'явіўся, сказаў: «Я – у сапраўднасці жывы». У часе размовы з Фаўстынай гаварыў: «Ты бачыш Мяне сваімі вачыма, і хто мяне бачыць – бачаць Мяне ў Гостыі жывога».

Ёсць такое апавяданне ў яўрэйскім Мідрашы, сэнс якога зводзіцца да таго, што чалавек, стоячы над развалінамі Ерузалема, горка плакаў гаворачы: «Божа, дзе ж ты? Ты, напэўна, дзесьці далёка, Ты не бачыш боль нашага народа, Ты не бачаш, які смутак і жаль раздзірае нашыя сэрцы. Мы не маем горада – мы знішчаны, мы не маем святыні...» І ў гэты час заснуў. А ў сне ўбачыў Бога, убачыў таксама анёлаў, якія пахіліліся над пакутамі яўрэяў. І тады ён хутка ўстаў і ўсклікнуў: «Ерузалем, май надзею!" У яго сэрцы пасялілася надзея, таму што ён зразумеў, што Бог ведае аб пакутах чалавека, але да пэўнага часу дапускае і такія страты, каб вера чалавека ўзрастала.

Святая Фаўстына Кавальская мела такое бачанне: Езус паўстаў перад людзьмі, якія маляцца. З Яго сэрца выходзілі промні: белыя і чырвоныя. Адныя промні пранікалі глыбока ў веручых людзей, а другія праходзілі быццам і блізка, але не краналі гэтых людзей. І тады яна запыталася: «А чаму так атрымліваецца: чаму не ўсе пром-ні аднолькава пранікаюць у гэтых людзей?» Езус адказаў ёй: «У многім гэта залежыць ад веры тых людзей. Калі чалавек мае глыбокую веру, то промні праходзяць скрозь яго – і ён пераменяецца, але калі мае слабую веру, то пройдуць міма яго».

Гэта аб'яўленне, паважаныя, гаворыць нам аб тым, што трэба глыбока і вельмі шчыра маліцца, каб вера і еднасць з Езусам Хрыстом была моцная. Гэта можна параўнаць з сонцам Сонца свеціць над усімі людзь-мі, але людзі могуць выкарыстоўваць яго промні ў пэўнай меры. Калі хтосьці знаходзіцца на падворку, яго цела адразу пакрываецца загарам, але хтось- ці, можа, і не жадае выйсці на падворак, а знаходзіцца толькі ў пакоі, тады сонца не мае магчымасці пранікнуць да гэтага чалавека, і таму загар у яго будзе меншы.

Слова «Гостыя», навучаў Езус святую Фаўстыну Кавальскую, азначае «ахвяра». Няхай Езус Эўхарыстычны, Якога вы адаравалі ў першыя дні Вялікага Посту, дапаможа вам вытрываць і застацца вернымі Хрысту Яму назаўсёды. Жадаю, каб вы ўсе тыя намеры адносна паглыблення сваёй духоўнасці на працягу гэтага святога перыяду выканалі. Няхай заўсёды Езус будзе ў вашым сэрцы, а кожны ваш чын няхай сведчыць аб любові да Эўхарыстычнага Хрыста. Жадаю вам моцнай веры на час Вялікага Посту, а таксама для ўсіх членаў вашай сям'і, для вашых дзяцей і ўну-каў. Няхай гэты святы час Вялі-кага Посту перамяняе кожнага. Удзеляю ўсім Божае блаславенне. І таксама кожны, хто выканаў тыя ўмовы, якія паставіў Касцёл, атрымоўвае поўны адпуст».

НАВІНЫ

ГЛАВА ЕГІПТУ СУСТРАЭЎСЯ З ПАПАМ

13 сакавіка прэзідэнт Егіпта* Хосні Мубарак *сустрэўся з Бенедыктам XVI.

Перад гэтым Мубарак здзейсніў свой візіт у Еўропу, падчас якога ён наведаў Італію, Германію і Аўстрыю. Аўдыенцыя з Папам пацверджаная ўрадам Егіпта.

Візіт Мубарака праходзіць на фоне лютых пратэстаў у мусульманскіх краінах супраць публікацыі ў еўрапейскіх выданнях карыкатур на прарока Мухамеда і перамогі руху ХАМАС на палестынскіх выбарах. Прэзідэнт адзначыў, што аўдыенцыя з Пантыфікам вельмі важная, бо

Мубарак перакананы, што Святы Айцец з'яўляецца ключавой постаццю ў справе прымірэння сусветных рэлігій. Раней прадстаўнік ураду дзяржавы падкрэсліваў, што Мубарак таксама плануе абгаварыць з Папам далягляду мірнага ўрэгулявання ў Іраку.

Гэта першая сустрэча Святога Айца Бенедыкта XVI з главой Егіпта. Ян Павел II сустракаўся з Мубаракам шэсць разоў.

На Фота: прэзідэнт Егіпту Х. Мубарак

ПАПА ЗАКЛІКАЕ

Пантыфік накіраваў сваё пасланне ўдзельнікам сустрэчы новых каталіцкіх супольнасцей і рухаў парафіян, спатканне якіх праходзіла ў сакавіку ў калумбійскай Багоце.

Папа заклікаў гэтыя групы стала памятаць аб місіянерскім духу, мэтай якога з'яўляюцца імкненне людзей, якія нават не

НАВІНЫ

з'яўляюцца выбранымі Хрыста. І Сустрэча царкоўных рухаў і новых суполак краін Лацінскай Амерыкі, якая працягвалася да 12 сакавіка, праходзіла пры падтрымцы Папскай рады па пытаннях парафіянаў. У пасланні, накіраваным кардыналам *Анджэла Садано* ад імя Святога Айца архібіскупу Станіславу *Рылко*, галаве вышэйзгаданай рады, Папа заклікаў удзельнікаў «па-братэрску падзяліцца сваім духоўным дабрабытам і доследам, з тым, каб умацаваць хрысціянскае жыццё ў той частцы свету, на якую Царква ўскладае такія вялікія надзеі». Адзначыўшы тэму сустрэчы – «Апосталы і місіянеры сучаснасці», – Пантыфік адзначыў, што «падобна апосталам, рухі і абшчыны закліканыя быць сведкамі і місіянерамі Добрай Весткі, якую яны пачулі». «Вы павінны працягнуць руку дапамогі людзям, дапамагаючы ім усвядоміць Хрыста, асабліва тым людзям, якія Яго не ведаюць або жывуць павярхоўным хрысціянскім жыццём», – піша Папа. Ён таксама адзначыў важнасць аказання дапамогі тым, «хто патрабуе сталага ўмацавання сваёй веры і яе дакладнага ўсведамлення, што асабліва важна ў сучасным *секулярным* мысленні або рэлігійнай абыякавасці, якая характэрна для шматлікіх частак Лацінскай Амерыкі». «Менавіта таму місіянеры не перастаюць быць апосталамі, і ім варта перадаваць людзям роўна столькі ведаў, колькі яны самі атрымалі, без дадання чаго-небудзь ад сябе», – дадаў Бенедыкт XVI.

Падрыхтавана Рэдакцыяй па матэрыялах Agnuz

ВАЧЫМА ДЗЯЦЕЙ

Дарагі дружа! Вялікі пост працягваецца... Ужо мы пераджылі амаль палову падрыхтоўкі да светлага дня Уваскрашэння. Паразважай, калі ласка, сёння аб тым, якім павінен быць чалавек, мілы Богу.

«... Езус сказаў ім: «Глядзіце, асцерагайцеся пажадлівасці, бо жыццё чалавека не залежыць ад багацця яго маёнтка» (*пар. Лк 12, 15).*

Паглядзі, дарагі дружа, гэтая маленькая дзяўчынка прыйшла ў лес. Зімою яна заўсёды карміла тут птушачак, таму цяпер яны ўжо ведаюць яе і не баяцца падлятаць да яе блізка-блізка. Некаторыя людзі трымаюць птушак дома ў клетцы. Ёсць птушкі, здольныя навучыцца размаўляць, калі ім часта паўтараюць адны і тыя ж словы. Іншых, праўда, цяжка зразумець, але некаторыя «гавораць» вельмі добра.

Такую птушку я ўбачыла аднойчы ў доме аднаго чалавека, які вельмі любіў грошы. Яго жонка была веруючай асобай і заўсёды ўдзельнічала ў св. Імшы. Сам жа ён быў вельмі скваппым і на вядзенне гаспадаркі даваў жонцы зусім мала грошай. Таму жанчына ніяк не магла ажыццявіць сваё запаветнае жаданне – ахвяраваць што-небудзь на патрэбы бедных людзей ў іншых краінах. Як я ўжо казала, гэты скваппы чалавек меў папугая, які ўмеў добра «размаўляць». А паколькі гэты чалавек зрэдку наведваў царкву, ён навучыў свайго папугая прамаўляць усялякія набожныя выразы. Напрыклад: «Алелюя! Слава Госпаду! Заўсёды за ўсё дзякуйце!» Гэтыя словы птушка выдатна магла вымаўляць.

Аднойчы муж з жонкай паехалі ў адпачынак. На гэты час яны аддалі свайго папугая замужняй дачцы. Дачка вельмі добра ведала бацьку і таму навучыла птушку яшчэ аднаму выразу. Праз некаторы

час, калі гаспадары вярнуліся дамоў, я прыйшла, каб адведаць іх і спытала, як адчувае сябе папугай.

– Ах, – уздыхнула веруючая гаспадыня, – не слухайце яго, калі ласка! Мне заўсёды так сорамна, калі ў хаце госці, а ён пачынае гаварыць. Ведаеш, што цяпер гаварыў папугай?

– Алелюя! Слава Богу! Тата купаецца ў грашах. Заўсёды за ўсё дзякуйце! Тата купаецца ў грашах. Алелюя, амэн!

Я пасмяялася над гэтым выпадкам, але падумала: «Калі мы занадта прывязаныя да грошай, то часам і птушкам прыходзіцца гаварыць нам праўду».

Так часта бывае ў жыцці. Некаторыя людзі так набожна моляцца, а ў практычным жыцці не знойдзеш і следу іх набожнасці. Таму Езус Хрыстус папярэджвае: « Глядзіце, асцерагайцеся пажадлівасці, бо жыццё чалавека не залежыць ад багацця яго маёнтка», хоць бы яно і было вельмі вялікім. У Бібліі напісана: «...бо корань усяго зла ёсць любоў да грошай».

Езус Хрыстус аддаў людзям усё, што меў. У Яго не было ні хаты, ні сада, ні золата або срэбра, але Ён усё ж дапамагаў усім бедным людзям. Ён вылечваў хворых і даваў хлеб патрабуючым.

Таму, дарагі дружа, пастарайся заўсёды быць шчодрым, тады Бог блаславіць цябе і захавае ад усялякага зла.

Калі хочаш, дадай да Велікапосных пастаноў яшчэ адну:

«БЫЦЬ ШЧОДРЫМ».

Твая Надзейка

Паводле кнігі Юста М. Бона

СЛОВА БОЖАЕ Ў НЯДЗЕЛЮ

19 САКАВІКА

ЧЫТАННЕ КНІГІ ЗЫХОДУ

(Зых 20, 1-17)

У тыя дні:
Сказаў Бог усе гэтыя словы:
"Я - Госпад Бог твой, Які вывеў цябе з зямлі егіпецкай, з дому няволі.

Не май іншых багоў, апроч Мяне. Не рабі сабе ніякай выявы ідала і падабенства таго, што ўверсе на небе, што ўнізе на зямлі і што ў водах над зямлёю.Не пакланяйся ім і не ўшаноувай іх. Бо Я - Госпад Бог твой, Бог зайздросны, Які карае дзяцей за беззаконне бацькоў да трэцяга і чацвёртага пакалення тых, хто ненавідзіць Мяне. Але Я выяўляю міласэрнасць да тысяч пакаленняў тых, хто любіць Мяне і захоўвае запаведзі Мае.

Не ўжывай Імя Госпада Бога твайго дарэмна, бо Госпад не пакіне без пакарання таго, хто ўжывае Імя Ягонае дарэмна.

Памятай пра дзень шабату, каб свяціць яго. Шэсць дзён будзеш працаваць і рабіць усе працы свае, а сёмы дзень, шабат, для Госпада Бога твайго; не рабі ніякай працы ні ты, ні сын твой, ні дачка твая, ні твой нявольнік, ні твая нявольніца, ні жывёла твая, ні чужынец, які знаходзіцца ў брамах тваіх. Бо за шэсць дзён учыніў Госпад неба і зямлю, і мора, і ўсё, што ў іх, і на сёмы дзень адпачыў. Таму благаславіў Госпад дзень шабату і асвяціў яго.

Шануй бацьку свайго і маці сваю, каб доўга жыць на зямлі, якую Госпад Бог твой дасць табе. Не забівай. Не чужалож. Не крадзі. Не сведчы фальшыва супраць бліжняга свайго. Не пажадай дому бліжняга свайго; не пажадай ні жонкі яго, ні ягонага нявольніка, ні ягонай нявольніцы, ні вала ягонага, ні асла ягонага – нічога, што належыць яму.

Лектар: Гэта слова Божае.
Усе: Дзякуем Пану Богу.

ПСАЛЬМ

(Пс 19 (18), 8. 9.10.11 Р.: Ян 6, 68с)

Рэфрэн: Госпадзе, Ты маеш словы жыцця вечнага

Закон Госпада дасканалы, *
Умацоўвае душу,
сведчанне Госпада вернае, *
яно дае мудрасць простым.

Рэфрэн.

Загады Госпада справядлівыя *
і радуюць сэрца;
наказ Госпада ясны, *
прасвятляе вочы.

Рэфрэн.

Боязь Божая беззаганная *
і вечна трывае;
прысуды Госпада праўдзівыя *
і ўсе справядлівыя.

Рэфрэн: Госпадзе, Ты маеш словы жыцця вечнага

Больш каштоўныя, чым золата, *
чым мноства чыстага золата,
і саладзейшыя за мёд *
і сок сотавы.

Рэфрэн.

ПАСЛАННЕ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА ДА КАРЫНЦЯНАЎ

(1 Кар 1, 22-25)

Браты:

Юдэі патрабуюць знакаў, а грэкі шукаюць мудрасці. Мы ж абвяшчаем Хрыста ўкрыжаванага, Які для юдэяў - прычына ўпадку, для язычнікаў – глупства, а для тых, хто пакліканы, і юдэяў, і грэкаў - Ён Хрыстус, Божая моц і Божая мудрасць. Бо неразумнае ў Бога разумнейшае за людзей, а слабое ў Бога мацнейшае за людзей.

Лектар: Гэта слова Божае.
Усе: Дзякуем Пану Богу.

Хвала Табе, слова Божае!

Так палюбіў Бог свет, што аддаў Сына свайго Адзінароднага,
каб кожны, хто верыць у Яго, меў жыццё вечнае.

Хвала Табе, слова Божае!

✠ ЧЫТАННЕ СВЯТОГА ЕВАНГЕЛЛЯ ПАВОДЛЕ ЯНА

(Ян 2, 13-25)

Набліжаўся час габрэйскай Пасхі і Езус падаўся ў Ерусалім. Ён убачыў, што ў святыні сядзелі за сталамі ліхвяры, а таксама тыя, якія гандлявалі валамі, баранамі і галубамі. Ён адразу зрабіў біч з вяровак, павыганяў усіх са святыні, таксама бараноў і валоў, парассыпаў ліхвярскія грошы і паперакульваў сталы. Гандлярам жа галубамі сказаў: "Забярыце гэта адсюль і з дому Майго Айца не рабіце гандлярні!" І прыгадалі Ягоныя вучні, што напісана: "Руплівасць пра дом Твой паглыне Мяне"

На гэта габрэі сказалі Яму: "Якім знакам дакажаш Ты нам, калі такія справы робіш?" Езус даў ім такі адказ: "Зруйнуйце гэтую святыню, і Я за тры дні нанава адбудую яе".

Габрэі сказалі Яму: "Сорак шэсць гадоў будавалася гэтая святыня, а Ты на працягу трох дзён адбудуеш яе?" Ён жа гаварыў пра святыню Цела Свайго. Калі Ён уваскрос, прыгадалі Ягоныя вучні, што Ён сказаў, і ўверавалі ў Пісанне і словы, якія гаварыў Езус.

Калі Ён быў у Ерусаліме ў час Пасхі, у святочны дзень, многія, хто бачыў цуды, якія Ён рабіў, уверавалі ў Імя Ягонае. Але Сам Езус не давяраўся ім, бо ведаў усіх і не меў патрэбы ў чыімсьці сведчанні пра чалавека. Бо Сам ведаў, што крыецца ў чалавеку.

Лектар: Гэта слова Пана.
Усе: Хвала Табе, Хрысце.

КНИГА «КОД ДАВИНЧИ» – ЭТО ЦИНИЧНЫЙ ПАСКВИЛЬ НА ИИСУСА ХРИСТА И ХРИСТИАНСТВО

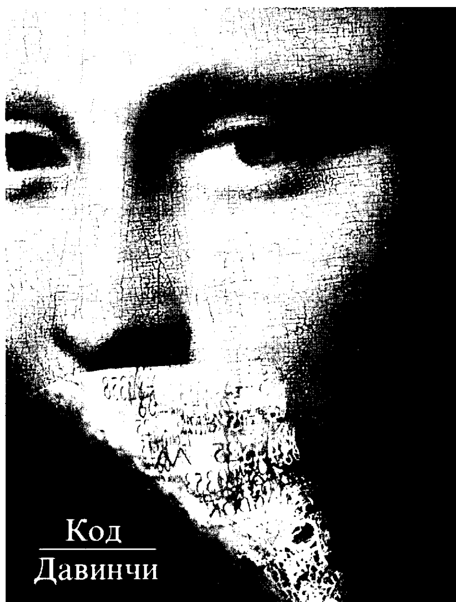
Уважаемые прихожане костёла св. Симона и св. Елены и все верующие!

На книжных полках магазинов г. Минска и Беларуси появилась книга американского журналиста Дэна Брауна, своим оформлением и содержанием отравляющая умы и души людей сатанинским ядом, ядом замедленного действия, так как не каждый сразу поймёт, насколько нелепа и ничтожна всякая чушь, оскверняющая Имя Бога-Человека. «Предложило» нам, беларусам, в полном смысле слова, этот «яд» – книгу, издательство МАТАДОР, Москва, 2006 г.

Эта книга подлежит абсолютному запрету не только со стороны христианского вероучения, но и с точки зрения нравов, этики, культуры, добропорядочности и уважения чувств верующих христиан всех конфессий, всего христианского мира.

Прекрасно понимаю позицию Русской Православной Церкви во главе с ее духовным Пастырем Святейшим Патриархом Алексием II. Православная Церковь никогда не разрешила бы печатание такого «произведения», такого в нем сатаниского осквернения и унижения Иисуса Христа, Господа нашего и Спасителя душ человеческих, осквернения чувств всех христиан мира, всех с верой в Бога усопших родителей и святых Великомучеников, которые за веру, за правду, за будущее поколений и мирного сосуществования всех народов мира, противостояли сатанинскому злу всей своей жизнью. Сейчас, в наше время, цензуры на издание, печатное слово и теле-радиопередачи почти не существует, и никто не боится ответственности за последствия причиненного людям зла, особенно молодежи. Затронуты и оскверонены, подвергаются испытанию чувства миллиардов верующих христиан как в моральном, так и в нравственно-воспитательном плане.

Одним словом, цель, смысл и содержание этой книги сводится к одному – Спаситель рода человеческого, а наш Господь Иисус Христос являлся каким-то самозванцем, вел непристойный образ жизни, имел плотские отношения с падшей девицей легкого поведения Марией Магдалеиной, женился на ней и имел от нее детей. Затем Мария Магдалина после распятия Иисуса Христа, ее мужа, убежала с детьми из Иерусалима в Галлию, и ее род продолжает свое существование по сегодняшний день в одном из французских областей бывшей Галлии.

В книге ведется сатанинский монолог о каком-то придуманном «коде Леонардо да Винчи». Вдумайтесь внимательно в заключительную фразу сатанинской лжи этой книги, которая оказывает свое адское разрушительное воздействие на умы молодых, слабых и не искушенных людей:

«Ключ к величайшей тайне, над которой человечество билось веками, наконец – может быть найден».

Так где же открытие?!

Почему «может быть»?

Что это за научно-историческое открытие с выражением **«может быть»**? Вопрос к ученым: разве сегодня в науке введен термин **«может быть»,** который равнозначен научно-обоснованному открытию и подтверждению?

Ничего не найдено, ничего нового не открыто, а Христианство облито грязью атеистом, актером, случайно выскочившим на международную арену, оплачиваемым, как на Западе, так и, увы, на Востоке, поднятыми с земли 30-ю серебренниками, которые Иуда бросил фарисеям в лицо перед своим повешением.

Американский журналист за 30 серебренников вдруг стал писателем и «ученым» мирового значения, опередив своим «открытием» всех современых историков и ученых, всего мира.

Дэн Браун, новоиспеченный «ученый и писатель», все **почти открыл,** все **почти изучил,** все **почти узнал.** Он, **может быть,** все найдет и, **может быть,** все всем докажет : так он рассуждает в своей книге. Сатанинской разнузданностью и аморальностью он оскверняет сокровенные чувства верующих христиан всего мира. Вот какой ученный появился перед мировым сообществом, который **все почти знает**. Его сатанинский гонорар – 30 серебренников, как и Иуде, за предательство Иисуса Христа Сына Божьего, за Пресвятую

Кровь. Тогда эта плата была только за Пресвятую Кровь Спасителя Иисуса Христа, Который сам принял крест страданий во имя спасения мира. Сейчас же – это плата тридцатью серебренниками дается не только за кровь человеческую, которая проливается в разрешенных абортах, бессмысленных войнах и бездушном терроризме, но и пагубно сказывается на душах человеческих, их спасении. Идет планомерное растление подростков и молодежи, а взрослых привлекают алкоголем, наркотиками и обещаниями сытой жизни.

Все ученые в мире блекнут перед никому доселе не известным журналистом, в один миг ставшим ученым, историком, публицистом с мировым именем только потому, что облил грязью христианство и Сына Божьего Иисуса Христа. Вот главный двигатель такой «псевдо- популярности». *Кто хочет, чтобы его родного отца очернили, утверждая, что он ведет или вел распутный образ жизни? Кто согласен на очернение своего имени, рода, государственного флага, Родины?* Здесь прослеживается след сатаны и его единомышленников, эта книга «состряпана» в сговоре с сатаной под заказ, как и все другие книги, которыми хвастается журналист.

И в первой его книжице, написанной совместно с женой, заглавие говорит само о себе и об ее авторах: *«187 мужчин, от которых следует держаться подальше: путеводитель для романтически фрустрированных женщин».*

Я, настоятель прихода святых Симона и святой Елены в г. Минске, обращаюсь ко всем своим прихожанам с настоятельной просьбой, заключающейся в следующем: не читать эту книгу, не покупать ее, не занимать и не давать другим читать, не говорить о ней и даже не вспоминать.

Не следует сжигать эту книгу, а только выбрасывать в деревенский туалет или на помойку. Эту книгу лучше возвратить в магазин, где купили, или отослать обратно в издательство МАТАДОР, г. Москва, книга – почтой, не требуя обратно денег, так как эти деньги – плата за страдания Христа и Пресвятую Кровь Иисуса.

Пусть эта книга пробудит их совесть, убережет их детей и род их! В своё время даже фарисеи, распиная Христа, не могли додуматься до такой клеветы.

Эта книга приоткрывает щель для проникновения сатаны в тот дом, куда ее приносят, и где она находится. И Божье проклятие настигнет тех людей, ту семью, тот род до третьего и четвертого поколения как гласит Библия: ***«... ибо Я Господь Бог твой, Бог ревнитель, наказывающий детей за вину отцов до третьего и четвертого рода, ненавидящих Меня, и творящий милость до тысячи родов любящих Меня и соблюдающим заповеди Мои»*** *Исход 20, 5-6.*

Продолжение следует
Ксёндз Владислав Завальнюк

РАЗВАЖАННІ НА ВЯ...

NIE CHODZI O TO, BY ZŁAPAĆ ZAJĄCZKA

Tegoroczne wielkopostne rekolekcje poświęcamy siedmiu grzechom głównym: pysze, chciwości, nieczystości, zazdrości, nieumiarkowaniu, gniewowi i lenistwu. W tradycji religijnej zostały one uznane za „główne», gdyż są źródłem wielu innych grzechów.

TYGODNIK POWSZECHNY:

– Nie bez powodu zwróciliśmy się do Siostry z prośbą o rozmowę na temat gniewu.

S.MAŁGORZATA CHMIELEWSKA: «Bo jestem gniewliwa?»

– A czy można pomagać najbiedniejszym bez gniewu?

– Gniew może być dobry i może być zły. Przede wszystkim należy odróżnić gniew od złości. Wprawdzie nie istnieje grzech główny zwany złością, niemniej nie sposób dopatrzyć się w niej jakiejkolwiek emocji pozytywnej. Co innego w gniewie, który bywa uczuciem pozytywnym. Gdy widzę ludzką krzywdę, budzi się we mnie gniew i twierdzę, że słuszny. Dlaczego? Bo nie wiedzie do unicestwienia sprawcy zła, lecz chce go odmienić i – co najważniejsze – pragnie pomóc jego ofierze. Gdybym nie miała w sobie gniewu na widok ofiar wojny w Darfurze, byłabym obojętna na ludzką krzywdę i zgadzałabym się na śmierć ludzi niewinnych. **Gniew budzi więc współczucie i solidarność z cierpiącymi i skrzywdzonymi.** Złość jest zaś głupia, ślepa, nierozumna. Pozytywną cechą gniewu – pieśni kościelne nazywają go Bożym – jest to, że rodzi się z niezgody na zło i wywołuje ból. Myślę, że Bóg cierpi, widząc nasze grzeszne uczynki. Cierpi jak matka, która dostrzega, że jej dziecko zbacza na manowce. Co znaczy, gdy matka mówi do dziecka: gniewam się na ciebie? Jeśli dziecko skłamało, gniew jest sygnałem, że jej miłość nie godzi się, by dziecko poniżało się do kłamstwa. Gniew macierzyński staje się więc wyrazem miłości. Ale zdarza się także gniew zły, który prowadzi do nienawiści, agresji, żądzy zemsty. Zły gniew nas zaślepia, wtedy nie wahamy się niszczyć człowieka. Chrystus wskazał nam inny wzór traktowania bliźniego. Wygnał wprawdzie przekupniów ze świątyni, trzymając w ręku bicz i przewracając stoiska, ale Jego gniew był kontrolowany i proporcjonalny do zła, jakie się tam działo. Chciał, by świątynia znów stała się przybytkiem prawdziwej czci oddawanej Bogu. Co ważne: Jezus nie poprzewracał stoisk handlarzy gołębi, ale kazał im tylko wynieść się ze świątyni, bo handlarze gołębi byli ludźmi biednymi. **Chrystus dokonał** – rzekłabym – **świadomego pokazu, czym jest gniew sprawiedliwy. Jego głos nie brzmiał zapewne słodko, ale nikogo nie przeklął, nikomu nie urągał, nikogo nie potępił, nie spalił żywcem.**

Tygodnik Powszechny
Прац?? будзі

ЯН ПАВЕЛ II. «UT UNUM SINT» ЭНЦЫКЛІКА ПРА ЭКУМЕНІЧНУЮ ДЗЕЙНАСЦЬ

У 1995 г. была абвешчана гістарычная энцыкліка Вялікага Папы «Ut unum sint», прысвечаная экуменічнай дзейнасці Касцёла, кароткі пераказ зместу якой прапануецца вашай увазе.

(Працяг. Пачатак у №4)

Дасягнутыя вынікі не павінны застацца толькі дэкларацыямі двухбаковых камісій, але павінны стаць набыткам усіх. Для гэтага трэба крытычна прааналізаваць вынікі дыялогу ў святле Традыцыі веры. Гэтым павінны заняцца тэолагі і прадстаўнікі экуменічных камісій пад наглядам і з дапамогаю біскупаў і Апостальскай Сталіцы.

Працяг духоўнага экуменізму і сведчанне святасці

«Каталіцкі Касцёл павінен распачаць працэс, які можна было б назваць „дыялогам навяртання", які заклаў бы ўнутраны фундамент экуменічнага дыялогу». Менавіта праз навяртанне да волі Айца можна знайсці сілы для паспяховага завяршэння экуменічнай пілігрымкі. Неабходна выйсці на такую духоўную прастору, дзе Хрыстус у моцы Духа Святога дапаможа ўсім хрысціянам спазнаць, ці былі яны вернымі Яго задуме адносна Касцёла, і пераадолець усе перашкоды на шляху да адзінства.

«У тэацэнтрычнай перспектыве мы, хрысціяне, ужо маем агульны Мартыралог. (...) Калі магчыма памерці за веру, то магчыма таксама дасягнуць мэты тады, калі гаворка ідзе пра іншыя формы таго самага патрабавання». Акрамя сведчання мучанікаў, доказам моцы ласкі і перамогі Бога над сіламі зла з'яўляюцца таксама святыя, што паходзяць з розных Цэркваў і Супольнасцяў, якія адкрылі ім шлях да збаўлення.

Унёсак Каталіцкага Касцёла ў імкненне да адзінства хрысціянаў

Дакументы Сабору падкрэсліваюць, што адзіны Касцёл Хрыстовы прабывае ў Каталіцкім Касцёле, у якім прысутнічае таксама паўната сродкаў збаўлення. «Поўнае адзінства стане рэальнасцю, калі ўсе будуць удзельнікамі паўнаты сродкаў збаўлення, якія Хрыстус даверыў свайму Касцёлу. (...) Узаемны братні ўплыў значна паспрыяў поспехам, дасягнутым на працягу апошніх трыццаці гадоў. (...) Гэта экуменічная форма евангельскага закону дзяліцца дабротамі». У гэтым кантэксце Папа падкрэслівае неабходнасць «старацца ісці насустрач таму, чаго нашыя браты слушна жадаюць і чаго ад нас чакаюць, і дзеля гэтага таксама пазнаваць іх спосаб мыслення і адчувальнасць».

Служэнне адзінства Біскупа Рыму

«Каталіцкі Касцёл усведамляе, што сярод усіх Цэркваў і царкоўных Супольнасцяў толькі ён захаваў служэнне Наступніка Апостала Пятра ў асобе Біскупа Рыму, якога Бог устанавіў „трывалым і бачным вытокам і падмуркам адзінства" (...)». Яго ўлада, згодна з Евангеллем, неаддзельная ад служэння, што выражае азначэнне Папы як «слугі слугаў Божых». Аднак гэтая ўлада з'яўляецца праблемай для большасці іншых хрысціянаў, памяць якіх абцяжарваюць накутлівыя ўспаміны. «Разам з маім Папярэднікам Паўлам VI прашу прабачэння за ўсё тое, за што мы нясем адказнасць», - ізноў прапануе прымірэнне Ян Павел II.

Пытанне першынства Біскупа Рыму ў апошні час стала прадметам вывучэння на шырокім форуме ўсяго экуменічнага руху, што прымусіла іншыя Цэрквы і Супольнасці пасля стагоддзяў спрэчак у новым святле нагледзець на гэтае служэнне адзінства, якое выводзіцца з асаблівай місіі святых апосталаў Пятра і Паўла.

«Касцёл Божы пакліканы Хрыстом да таго, каб абвяшчаць свету, заблытанаму ў сваіх правінах і злых намерах, што Бог у сваёй міласэрнасці, нягледзячы ні на што, можа навярнуць сэрцы да адзінства, адкрываючы ім доступ да камуніі з сабою. Гэтае служэнне адзінства, укаранёнае ў справу Божай міласэрнасці, даручаецца ўнутры самой калегіі біскупаў аднаму з тых, хто атрымаў ад Духа заданне, якое не заключаецца ў здзяйсненні ўлады над народам, як гэта робяць кіраўнікі народаў і валадары (пар. Мц 20, 25; Мк 10, 42), але ў тым, каб весці яго на спакойныя пашы. Такое заданне можа патрабаваць ахвяры ўласнага жыцця». Біскуп Рыма, у еднасці з усімі іншымі біскупамі, павінен чуваць, як вартаўнік, каб ва ўсім Касцёле быў чутны голас Хрыста-Пастыра.

Catholic.by

Працяг будзе

З ГІСТОРЫІ САНКТУАРЫЯ МАЦІ БОЖАЙ БРАСЛАЎСКАЙ, ВАЛАДАРКІ АЗЁРАЎ

У першых нумарах за 2006 год мы пісалі аб прэзентацыі зборніка "Ксты" Рыгора Барадуліна ў Міёрах і Браславе і абяцалі больш падрабязна расказаць аб гісторыі браслаўскіх святынь – абраза Маці Божай Браслаўскай і касцёла. Сёння мы друкуем звесткі, прадстаўленыя Браслаўскім музеем.

Пра манастыр на востраве

У той дзень, калі манастыр згарэў, сабралася на полі каля вострава шмат людзей – на вялікі фэст. Калі натоўп вялікі, заўседы бывае шумна. Ніхто неяк не заўважыў, што надышла вялікая хмара. Ніхто не пачуў грому, не ўбачыў маланкі, толькі ўсе раптам азірнуліся, калі на востраве будынкі загарэліся, як свечкі. Не паспелі нічога зрабіць, і полымя ўсё знішчыла на востраве.

Пазней ужо казалі, што перад святым фэстам прыйшлі да манастыра жабракі – у такія дні ім нямала перападала. Манахі, каб манастыру дасталася болей ахвяраванняў, зачынілі жабракоў у падзямеллі. Напэўна, жабракі і выклікалі праклён на манастыр.

Ад пажару ацалеў толькі цудадзейны абраз Маці Божай. Людзі ацэньвалі гэта па-рознаму. Адны гаварылі, нібыта абраз не згарэў у полымі, а сам з'явіўся на Святым востраве. Казалі таксама, што падчас фэста абраз праносілі сярод людзей і таму ён ацалеў.

Пра цудадзейны абраз з вострава Манастыр

Існуе інфармацыя, што манастыр на востраве Неспіш загарэўся ад маланкі. Усе будынкі агонь панішчыў цалкам. Праз некалькі дзён на суседнім невялікім востарве нечакана з'явіўся абраз Маці Божай, які быў галоўнай святыняй манастыра. Абраз вырашылі перанесці ў Браслаўскі касцёл. Спачатку нічога з гэтага не выходзіла – змяшчалі абраз у алтарнай частцы, а калі раніцой адчынялі касцёл, яго там не было. Кожны раз абраз знаходзілі на востраве. Што толькі не рабілі – наладжвалі ўрачыстыя хады, абраз неслі на руках і дзяўчыны, і малыя дзяўчынкі, і хлопчыкі. Ніяк не маглі даць рады. Потым нехта параіў, каб абраз даручылі занесці злодзеям. Прывялі з турмы некалькі злачынцаў, якія пакаяліся ў грахах і шчыра паверылі ў Бога. Менавіта яны аднеслі абраз у Браслаў, і з той пары ён увесь час знаходзіцца ў касцёле. «А яшчэ людзі прыкмецілі, што ў час вялікіх святаў, калі адначасова звоняць званы ў Браславе і Слабодцы, пад вадой глуха адгукаюцца манастырскія званы, трэба толькі добра прыслухацца».

З пуцявых нататак аў археолага Дз. Струкава, 1864

«...В полуверсте от деревни (Княжина) озеро «Неспиш», на котором два острова, большой называется «Монастырщина», на нем был мужской Успенский монастырь, в котором были впоследствии монахи униаты базилиане и монастырь, называемы Пречистенский или Богородицкий. Монастырские праздники 15 августа и 8 сентября. Монастырь Базилианский сгорел от грозы в 1830-х годах. В настоящее время целы фундаменты церкви, келий. Копал ямы в фундаменте церковном. Под алтарем есть кости человеческие, лежащие головою на север. В одной из ям нашел три серебряные монеты, судя по следам изображений виден якобы всадник. Монеты имею честь представить Обществу. Другой остров небольшой, называемый «Святый». Есть предание, что до базилиан там жили пустынники, при базилианах стоял крест, пользующийся в народе чествованием как чудотворный. В настоящее время на острове, исключая мелкий кустарник, ничего нет».

З казання архімандрыта Браслаўскага манастыра Геранім а Нярэзія пры цудадзейным абразе Маці Божай, 1781 год

«...У нас застаецца надзея, што Прачыстая Дзева Марыя, праз лучнасць, якую Яна мела, жывучы сярод нас, праз тую літасць, з якой Яна адносіцца да роду чалавечага, не скарыстае Свайго ўзвышэння ні на што іншае, як толькі на дапамогу нам. Яе Мацярынская Душа ніколі не адступала ад нас, даруючы нам свае ласкі. І хаця сэрца Яе перанесена на Неба, адтуль Яна можа лепей убачыць усе патрэбы нашыя, там Яна хутчэй можа памаліцца за нас перад угневаным Усявышнім. Ад нас жа Яна хоча толькі адной узнагароды – адданасці Ёй...»

Ала Неверовіч

Працяг будзе

Продолжение, начало в № 10

НАМ ПІШУЦЬ

ЦЕНА ВЕРЫ И МОЛИТВЫ

Какой же сильной и стойкой должна была быть вера Эдварда Войнилловича, с которым через год после смерти сына случилась следующая трагедия: не дожив одного дня до своего 19-летия, умерла Елена, его дочь. Под тяжестью этого страшного удара рука убитого горем отца написала следующие строки: «Велик, силён и могущ Господь Ангелов. Сильное плечо уда- ры делит согласно своей мере, а потом поднимает человека, чтобы он их переносил и не упал, а выдержал до конца, чтобы победила справедливость. Из когда-то мощного дерева моего рода падал листок за листочком, и я остался только как одна веточка, осуждённый на умирание, будто опалённое молнией дерево, которое уже никакая весна не оживит. Так захотел Бог».

Приняв волю Бога, Эдвард и его жена Олимпия Войнилловичи решили построить костёл в честь святых Симона и Елены как памятник о своих умерших детях. Костёл был построен в 1905-1910 годах.

Эдвард Войниллович был одним из сотен тысяч людей начала XX столетия, терпящих несправедливость, но с Божьей помощью вытерпел до конца все невзгоды своей жизни, делая добро людям, защищая их всегда и во всём. Он свято верил в то, что добро победит зло, что Господа Бога ещё никто и никогда не победил.

Эдвард возвращается в новое время, в XXI век, в величии духа и веры, чтобы быть примером современному поколению, утверждая, что только с Богом может быть настоящая и прочная победа. Богу нужно доверять и быть Ему послушным, если даже весь мир восстанет против тебя и ты останешься один на один со всеми бедами и несчастьями.

В невыносимых условиях жизни в чужой стране проявляется его сильный христианский дух веры в Бога и силу молитвы.

И сегодня, спустя много лет после его смерти, мы с уверенностью можем сказать, что Эдвард Войниллович – наш современник, оставивший после себя значительный след в жизни, а верующим – величественный храм для молитвы и духовного возрастания народа.

Ничего лучшего не было, нет, и не будет, чем духовный потенциал храмов, которые объединяют людей с Богом, несут очищение, покой, Божественную благодать через молитву.

Человек на протяжении своей жизни встречает много преград, трудностей, болезней. Возможно, не все знают, что эгоизм, чрезмерная забота о себе и своём личном благополучии является причиной многих страданий, приводящих к болезням, преодолеть которые помогает молитва, а это доказано отечественными и зарубежными учёными.

В Санкт-Петербурге в научной лаборатории имени Бехтерева под руководством профессора Слёзина несколько лет назад завершилась серия экспериментов, убедительно доказавших, что молитва лечит. Во время молитвы человек уходит от реальности, и в мозгу возникают дельта-волны, как у шестимесячных младенцев. Недаром в Евангелии сказано: **«Будьте как дети и спасётесь».**

Елена Голуб

Продолжение следует

СВЯТЫ ХРОСТ

З радасцю паведамляем, што за апошні час Сакрамант Хросту атрымала

Ева Лышчык, дачка Віктара і Кацярыны

Малітва бацькоў пасля Хросту

Божа, Ойча ўсяго жывога! Зірні ласкава на гэтае дзіцятка, якое Ты даў нам. Адары яго верай, надзеяй і любоўю, учыні, каб, узрастаючы ў ласцы і любові, заквітнела добрымі ўчынкамі і стала дзіцяткам Тваім навекі.

СВЯТАЯ ІМША БУДЗЕ АДСЛУЖАНА

. 2006г. у . гадзін

у інтэнцыі

20 сакавіка Панядзелак	21 сакавіка Аўторак	22 сакавіка Серада	23 сакавіка Чацвер	24 сакавіка Пятніца	25 сакавіка Субота	26 сакавіка Нядзеля
8.00 - * PL 9.00 - * 11.00 - * 13.00 -SPL 17.00 - * 19.00 - *	9.00 - * PL 12.00 - * 17.00 - ✞ 19.00 - ✞	9.00 - * PL 12.00 - ✞ 17.00 - ✞ 19.00 - ✞	9.00 - ✞ PL 12.00 - ✞ 17.00 - * 19.00 - ✞	9.00 -✞ PL 12.00 - * 17.00 - ✞ 19.00 - *	8.00 - * PL 9.00 - * 11.00 - * 13.00 -SPL 17.00 - * 19.00 - *M	8.00 - * PL 9.00 - * 10.00 - *IT 11.00 - * 13.00 - SPL 17.00 - *👪 19.00 - *

✞ – Св. Імша ў інтэнцыі памерлых
* – Св. Імша ў інтэнцыі аб здароўі, Божым благаславенстве, апецы Маці Божай
S – Summa – Св. Імша ў інтэнцыі ўсёй парафіі
M -- Св. Імша з удзелам парафіяльнай моладзі
PL – Св. Імша на польскай мове
👪 – Св. Імша для дзяцей
скл. – складковая Святая Імша
IT – Св. Імша на італьянскай мове
– Св. Імша для маладых сем`яў

Штодзённа ў касцёле а 15-й гадзіне чытаецца **Каронка да Божай Міласэрнасці**
У капліцы Маці Божай Будслаўскай – **Вячыстая Адарацыя Найсвяцейшага Сакраманту**
Кожны дзень у нашай парафіі а 20-й гадзіне спяваецца **АПЭЛЬ**

20 сакавіка - УРАЧЫСТАСЦЬ СВ. ЮЗАФА, АБРАННІКА НАЙСВЯЦЕЙШАЙ ПАННЫ МАРЫІ
23 сакавіка - Успамін св. Турыбія Манграваэха, біскупа
25 САКАВІКА -ЗВЕСТАВАННЕ НАЙСВЯЦЕЙШАЙ ПАННЕ МАРЫІ
19 САКАВІКА - 3 НЯДЗЕЛЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

АБ`ЯВЫ

ПАДПІСКА НА «ГОЛАС ДУШЫ»

Шаноўныя веруючыя людзі і усе тыя, хто цікавіцца навінамі, якія адбываюцца ў Каталіцкім Касцёле на Беларусі і ва ўсім свеце, ***заахвочваем Вас падпісацца на газету «Голас душы» ў любым паштовым аддзяленні Рэспублікі Беларусь.***

Індэкс выдання – **63135**.

Кошт падпіскі на 1 месяц – 3.170, на 3 месяцы – 9.510, на 6 месяцаў – 19.020 беларускіх рублёў.

Рэдакцыя

АНОНС

Грэка-каталікі Мінска і Рыма-Каталіцкая парафія св. Сымона і св. Алены арганізуюць ТЫДЗЕНЬ УСПАМІНАЎ ЯНА ПАЎЛА II з 2 па 7 красавіка.

Усе мерапрыемствы будуць адбывацца ў азначаны час у Чырвоным касцёле.

Праграма абыходаў будзе пададзена ў № 12 газеты “Голас душы”.

Айцец Андрэй Абламейка

ІМЯНІНЫ

20 сакавіка – св. Герберт, св. Вольфрам – Анатоль, Клаўдзія, Яўхім, Вінцэнта, Эдмунд, Павел, Яўген, Яфрэм, Емельян, Васіль, Капітон
21 сакавіка – св. Мікалай – Любамір, Любаміра, Бенедыкт, Анастасія, Арсеній, Лазар
22 сакавіка – св. Захарый – Багуслава, Базыль, Юлія, Феафіл, Катарына, Павел, Аляксандр, Валерый, Іван, Ілья, Іраклій, Кірыла, Клаўдзій, Лявон, Мікалай, Тарас
23 сакавіка – св. Юзаф – Аттон, Фэлікс, Пелагея, Кацярына, Фэлікса, Леанід, Нікіфар, Павел, Серафім, Галіна, Фядора, Віктар, Дзяніс, Купрыян, Клаўдзій, Леанід, Нікіфар, Павел, Серафім
24 сакавіка – св. Кацярына – Марк, Габрыэль, Гаўрыла, Сымон, Соф'я, Зофія, Сафрон, Яфім
25 сакавіка – св. Пракоп – Ірэній, Венчыслаў, Венчыслава, Марыя, Епіфан, Рыгор, Сямён, Феафан
26 сакавіка – св. Браўліон – Эмануіл, Фёдар, Вольга, Людгар, Сабіна, Тодар, Крысціна, Аляксандр, Нікіфар
27 сакавіка – св. Рупэрт – Лідзія, Эрнэст, Ян, Бажэна, Эдыта, Яніна, Расціслаў, Венядзікт, Міхал

Голас душы № 11 (195) 2006. Пасведчанне аб рэгістрацыі № 2178. Выдадзена міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь 19 лістапада 2003 г.
Заснавальнік: грамадскае аб'яднанне «Хрысціянскае таварыства міласэрнасці». Выдаецца з верасня 2000г. на беларускай, рускай, лацінскай і польскай мовах.
Галоўны рэдактар Кс. Уладыслаў Завальнюк, адказны рэдактар Наталля Сундукова, вёрстка - Максім Салавей.
Адрас рэдакцыі: 220050, г. Мінск, вул. Савецкая, 15. Тэл.: (017) 200-44-15, (017) 200-56-32. Факс: (017) 200-55-61, E-mail: church_minsk@nsys.by,
www.churchminsk.by. Падпісана да друку 15.03.2006. Фармат 60x84 1/8. Наклад 250 асобнікаў. Заказ №

ЭДВАРД ВОЙНИЛЛОВИЧ
ВОСПОМИНАНИЯ

УЗОР АЙЦА, ФУНДАТАР І МЕЦЭНАТ ПАБУДОВЫ КАСЦЁЛА СВ. СЫМОНА І СВ. АЛЕНЫ, А НАШ СУАЙЧЫННІК ЭДВАРД ВАЙНІЛЛОВІЧ, НЯХАЙ ВЕРНЕЦЦА Ў СВОЙ ХРАМ!

Продолжение, начало в № 7

Левон Ошторп, маршалок Минской губернии, ограниченный и безответственный человек, был известен своей расточительностью. Он трагически погиб, утонув в р. Свислочь вместе с каретой, переправляясь через реку по сломанному мосту. После его смерти в обществе распространялись стишки минского сатирика Игнатия Легатовича: «Смерть маршалка Ошторпа принесет нам новость: Паны бросят пить, а крестьяне начнуть есть». «Смерть маршалка Ошторпа для общества беда: ведь при жизни вино пил, а опоила его вода». (Ср. Ивашкевич, Минск, изд-во «Что такое Польша?» Дневники Ошторпа, рукопись, принадлежащая графу Бенедикту Тышкевичу).

О происхождении богатства Монюшко и Ошторпов очень много интересного сказано в работе Александра Валицкого: «Станислав Монюшко», Варшава, 1873 г. Вынужден сказать несколько слов об имении Савичи, т.к. традиции имения, домашняя атмосфера, окружение оказали слишком большое влияние на формирование моего характера и воспитания.

Имение Савичи вместе с поместьями и деревнями включало когда-то около 5000 десятин земли и входило в состав Новогрудского воеводства Слуцкого княжества. Вошло во владение семьи Войнилловичей к концу XVI ст. и началу XVII ст. как приданное Анны Тельшевской, дочери Валентина, которая после смерти троих мужей: Трипольского, Войнилловича и Рейтана, свои имения Савичи, Пузово и другие отписала своим детям, рожденным от Войнилловича. Этими владениями богатая и знатная семья Тельшевских пользовалась на залоговом праве, а впоследствии приобрела в личное пользование от Софии Олелькович. София, княжна Янушева Радзивилл, дочь Юрия и Барбары из Киков князей Олельковичей Слуцких, умерла в 1613 г. Князья Олельковичи – слуцкие – потомки Гедемина, их род закончился в начале XVII ст. Прах Софии, жены Януша Радзивилла, последней слуцкой княжны, почти нетленный, покоится в саркофаге, построенном в монастыре Святой Тройцы в Слуцке. Там хранились портреты её отца и трёх его братьев: Александра, Егора и Симеона Олельковичей, и Святое Писание, собственноручно написанное Олельковичем, и позолоченный Посох с надписью на латинском языке по кругу.

Документы, относящиеся к имению, хранились в савичском архиве вместе с другими документами, касающимися князей Олельковичей и их владений. Из них можно узнать о том, что некоторые роды землевладельцев менее древние, чем знатные, так как некоторые фамилии записаны в савитской деревне Браткове во времена Олельковичей, и до сих пор жители этих деревень носят такие фамилии.

Возвращаясь к семье князей Слуцких ещё раз, необходимо отметить тот факт, что, соблюдая в обрядах восточные традиции, они не сторонились римской конфессии: даже один из них, Симеон, похоронен в Люблинском кафедральном костёле, как об этом свидетельствует запись в часовне. Пожертвованный архимандриту монастыря посох Тройчанского в Слуцке имеет надпись: ”Ave Maria gratia plena, Dominus Tecum”, а о том, какова была их привязанность к Речи Посполитой, свидетельствует предисловие к Святому Писанию, от руки написанное сначала позолоченными буквами, затем чёрными чернилами. Князь отмечает: «Ни потому перестал писать золотом,

что пожалел золота на славу Господа Бога, но писать чернилами быстрее, а так как сопутствуемый всякого рода несчастиями, которые преследуют Речь Посполитую, боюсь, хватит ли мне жизни завершить начатое дело».

Савичский архив, приведенный в идеальный порядок по каталогу, составленному моим прадедом Адамом, новогрудским подкоморием, просуществовал несколько веков, пережил нашествие шведов, казаков, Москвы, выдержал разные внутригосударственные разрухи, и, я надеюсь, что сохранится и в этой невиданной катастрофе, переживаемой сейчас. Для памяти добавляю, что в архиве хранится и памятная книга «Vade mecum» полковника времен «Потопа» Гавриила Войнилловича, затем старосты литынского и красненского, под знамёнами которого служил Володыевский и товарищи по оружию, герои Трилогии Сенкевича. Эта памятная книга несколько лет находилась в его архиве и из нее он брал необходимые ему данные.

В Слуцкой области почти все имения, за исключением родовых владений Войнилловичей и Рейтанов, принадлежали князьям Радзивиллам несвижской ветви. В результате мотовства последних князей, особенно безграничной фантазии князя «Пане Коханку», на которую без конца тратились средства, поместья переходили в залог к разного рода доносчикам князя, которые со времен русского начала приобрели их в собственность. Возможно, здесь и находятся корни превосходства Войнилловичей, как истинных наследников, над иными родами в передаче им управой должностей: подкомория, маршалка и т.д.

Неуместно здесь писать о заслугах моего рода, кого это интересует – узнают из истории из гербовников (геральдических документов) и монографий или прочтут в старых мемуарах Паска, энциклопедиях и т.д. **Мой род на мне заканчивается. Известно всем, что на нашем наследии нет человеческой обиды, не тяготеет над ним ни одна людская слеза: разве только одна моя слеза упадёт. Для точности могу отметить, что это был род местный, белорусский.** Собственный герб – измененная Сырокомля, изображающая на красном поле стрелу, как бы разорванную (Habdank), лезвием, направленную вниз, на шлеме три пера страуса. **Свою фамилию прежде Войнилловичи писали через одно «л». Затем через два «л», как это практиковалось во многих родах. Далеко искать не надо, например, у князей Радзивиллов.** В несвижской фаре видим надгробие юноши, рождённого Вишневецкой, и много иных фамилий, написанных с одним «л», в то время, как фамилия Радзивиллов во все времена писалась с двумя «л». В Савичском архиве в документах, на одном и том же листе, встречаем нашу фамилию иногда записанную двумя способами.

Основателем рода был Войнило, сын его был Стецко, но первые документы этого рода в Савичском архиве хранились с гербом и подписью: Симеон Стецкович Войнилловичь. 1 мая 1559 г. Войнилловичи в то время признавали восточный обряд, как об этом свидетельствуют крестики в стиле восточной графики на молитвенниках, на портретах прабабушек, например, Анны из рода Тельшевских, одно фото Трипольской, второе – Войниловичевой, третье – Рейтановой. Свидетельствуют о том и имена при крещении: сыновей Симона звали: Борис, Богдан, Змайло; внуков: Мельхиор, Грегорий, Иван. Позднее должны были принять римский обряд и в XVIII ст. пошли Людвики, Христофоры и т.п. Эти фазы проходили все древние русские роды, исключения здесь, у Войнилловичей, не было.

Когда меня в свивальнике привезли в Савичи, жил там еще мой дед Антоний, маршалок Слуцкий, впервые избранный в 1811 г. В 1812 г. во времена Наполеона должность называлась – помощник префекта, затем снова – маршалок. Женат он был на Теофилии из Одинцовых, сам рожден от Адама, подкомория Новогрудского воеводства, и Каролины Сулистровской, рожденной из Пацов. Адам поль зовался большим доверием и влиянием в воеводстве, считался с ним и «Пане Коханку», а письма короля Станислава Августа, адресованные пану подкоморию с просьбой поддержать Конституцию 3 мая и приложенный к письму диплом о присвоении ордена св. Станислава хранились в савичских архивах.

Теофиля Одинцова была дочерью сестры (племянницей) генерала Моравского из Зауша, женатого на сестре «Пане Коханку». Этими родственными связями надо объ-яснить определенные жизненные запросы и притяза- ния, превышающие наличие фондов и средств, которые к концу XVIII и началу XIX ст. имелись в Савичах. **В предшествующие два столетия наш род верой и правдой служил Родине, ни пяди родительской земли не уменьшил, но и не прибавил, как это видно из старых описей и реестровых книг и документов. Под сенью вековых лип,** помнящих Олельковичские времена, такие или иные деревянные домастроил.

Ксёндз Владислав Завальнюк

Продолжение следует